

Súd: Okresný súd Malacky
Spisová značka: 4C/178/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1612211531
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Malinowska
ECLI: ECLI:SK:OSMA:2016:1612211531.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Malacky, v konaní pred sudkyňou JUDr. Vierou Malinowskou, v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy (A.), takto

rozhodol:

Súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania **z a m i e t a**.

Súd návrh **z a m i e t a**.

Odporcovi súd náhradu trov konania voči navrhovateľovi **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

Návrhom doručeným súdu dňa 27.09.2012 sa navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu domáhal, aby súd zaviazal odporcu na splnenie povinnosti zaplatiť navrhovateľovi titulom majetkovej škody sumu 125 € a titulom nemajetkovej ujmy sumu 1.087,96 €, a to z dôvodu, že nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Malacky bola navrhovateľovi spôsobená škoda tým, že súd nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenom čase.

Navrhovateľ svoj návrh odôvodnil nesprávnym úradným postupom súdu v exekučnej veci vedenej súdnym exekútorom pod č. EX6336/2010, povinný A. podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2012 tým, že v exekučných konaniach vedených podľa procesných pravidiel Exekučného poriadku je založená zákonná povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, ak je titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti; nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu a žiadosti na vykonanie exekúcie spĺňali všetky materiálne a formálne náležitosti predpokladané zákonom, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia vydaní poverenia dňa 04.01.2012 (konanie pritom začalo 24.05.2010), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, po uplynutí zákonom stanovenej doby. (omeškanie viac ako 590 dní). Uviedol, že § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného v rozhodnom čase sa nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi a súd mal zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora do 15 dní od doručenia takejto žiadosti.

Navrhovateľ uviedol, že vyvinul úsilie, aby docielil posun v konaní (nielen výlučne v tejto exekučnej veci, ale aj vo vzťahu k iným stagnujúcim exekučným konaniam na okresných súdoch), dňa 02.07.2009

spísal a podal Žiadosť o informáciu o stave konania, dňa 23.09.2009 opätovne spísal a podal Žiadosť o informáciu o stave konania, dňa 13.11.2009 spísal a podal ďalšiu Žiadosť o informáciu o stave konania, dňa 25.02.2010 spísal a podal Žiadosť o informáciu o stave konania/Podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu- prieťahy v konaní, dňa 30.08.2010 spísal a podal Podnet na preskúmanie zákonnosti postupu súdu- prieťahy v konaní, dňa 23.11.2010 spísal a podal Sťažnosť na prieťahy v konaní, dňa 25.05.2011 opätovne spísal a podal Sťažnosť na prieťahy v konaní. Ako dôkaz poukazuje na súdny spis Okresného súdu Malacky založený pre exekučné konanie medzi oprávneným POHOTOVOSŤ s.r.o. a povinným A., nar.XX.XX.XXXX, pre vymoženie pohľadávky zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXX, registrácia súdneho exekútora EX6336/2010).

Navrhovateľ si preto z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatnil náhradu majetkovej škody v celkovej výške 125 €, predstavujúcej náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období od doručenia žiadosti o vydanie poverenia do rozhodnutia o nej, a to nákladov na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca informačného systému v sume 70 €, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému 40 €, na administratívne spracovanie textov urgencií exekučnému súdu, publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, poštovné a telekomunikačné výdavky spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15 €, pričom uviedol, že túto sumu stanovil len na základe paušalizácie nákladov, a to z dôvodu, že presnú výšku škody by bolo možné vyčísliť len s nepomernými ťažkosťami.

Zároveň si uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko postupom súdu došlo k vyvolaniu nasledovných rizík zániku povinného, zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, insolvenčii povinného, pričom ako primeranú náhradu požaduje sumu 1.087,96 €, za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie práv navrhovateľa, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženia pohľadávky cestou exekúcie spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu sumu, pričom vychádza z doktríny Ústavného súdu SR, v zmysle ktorej pokiaľ ide o zbytočné prieťahy v konaní je spravodlivé, ak sa za každý rok vzťahuje satisfakcia 660 €. Poškodený uskutočnil výpočet nároku alikvótnym pomerom 55 € za každý mesiac omeškania.

Súčasne navrhovateľ žiada vydať medzitýmný rozsudok v zmysle § 152 ods. 2 veta druhá zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok tak, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá navrhovateľovi vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Malacky, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávky navrhovateľa, ktoré vznikli neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXX dlžníkom A., nar. XX.XX.XXXX.

Odporca sa k návrhu vyjadril podaním zo dňa 02.10.2015 doručeným súdu 07.10.2015, žiadal, aby súd žalobu zamietol z dôvodu nepreukázania splnenia zákonných podmienok potrebných pre priznanie náhrady škody v zmysle zák. č. 514/2013 Z.z.

V procesných námietkach poukázal na zmätočnosť podania, ktorú videl v tom, že v žalobe napr. nie je uvedená spisová značka príslušného exekučného konania, chýbajú relevantné údaje ako dátumy doručenia podaní na súd, dátum, kedy sa navrhovateľ dozvedel o vzniku škody. Navrhovateľ síce uviedol časť dôkazov, ale v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša navrhovateľ sám. Odporca zdôraznil, že tvrdenie navrhovateľa, že nemá vedomosť o spisovej značke ním uvádzaného exekučného konania sa nezakladá na pravde, má charakter klamlivého a zavádzajúceho tvrdenia, pretože kto iný ako oprávnený má záujem sám identifikovať konanie ktorým mu mala byť spôsobená škoda. Neoznačenie spisových značiek exekučných konaní, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupovi zo strany exekučného súdu (teda nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí bolo jedným z dôvodov, pre ktoré Ústavný súd SR odmietol sťažnosti navrhovateľa na porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou exekučného súdu (príkladom rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 211/2012, sp. zn. IV. ÚS 366/2012, sp. zn. IV. ÚS 374/2012). Podľa odporcu nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody, nakoľko navrhovateľ namieta „nezákonné konanie“ v podobe nerozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom ustanovenej lehote, ale zároveň namieta nesprávny úradný postup v podobe prieťahov. Nie je teda

zrejme, na základe akého titulu si navrhovateľ uplatňuje náhradu škody, keďže v žalobe sa tieto tituly prelinajú a navrhovateľ jednoznačne neuvádza, z ktorého titulu/titulov si uplatňuje svoj nárok. K uvádzaným prietiahom odporca poznamenal, že navrhovateľ neuvádza kroky, ktoré podnikol na ich odstránenie, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prietahy v príslušných konaniach predsedovi okresného súdu, resp. využil možnosť ústavnej sťažnosti. Odporca má za to, že všeobecný súd v konaní o náhrade škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR.

K splneniu podmienok uplatnenia nároku na súde odporca poukázal na skutočnosť, že dňa 23.04.2012 mu boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadostí, adresovaným navrhovateľovi po doručení prvotných žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, odporcovi bola doručená všeobecná odpoveď, kde navrhovateľ nepreukázal požadované skutočnosti a nedoplnil žiadané informácie, nebol ochotný uviesť, kedy sa dozvedel o škode, nepredložil doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, neuviedol, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prietahy/ústavné sťažnosti, ani nedoplnil doklady preukazujúce „ohrozenie“ práv zánikom povinného, jeho insolvenčiou, stratou kontaktu s povinným, ktorými odôvodňuje vznik nemajetkovej ujmy. Vcelku navrhovateľ neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí, a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. Ministerstvo spravodlivosti SR ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. preto nárok navrhovateľa nepovažuje za predbežne prerokovaný.

Zákon č. 514/2003 Z. z. ustanovuje nasledujúce všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci: 1/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody, 3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne.

K nesprávnemu úradnému postupu odporca uvádza, že pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v údajnom porušení povinnosti súdu vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote odporca odkazuje na ustanovenie § 9 ods. 2 zákona 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie, pričom navrhovateľ dôkazy pre posúdenie tejto otázky žiadne dôkazy nepredložil. Lehota na poverenie exekútora, je výraznou právnou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípade existencie dôvodov podľa na § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z.z.. V tomto smere je dôležitý rozsudok Súdneho dvora EÚ Asturcom C-40/2008, ktorý nevyklučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní. Samotný navrhovateľ uvádza znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2011, s poukazom na ktorý akýkoľvek nárok navrhovateľa vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15 dňovej lehote v konaniach začatých po 01.06.2011 nemá oporu v zákone. Odporca poukazuje na § 44 ods. 2 zák.č. 233/1995 Z.z., podľa ktorého ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Akýkoľvek nárok navrhovateľa vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15 dňovej lehote v namietanom exekučnom konaní začatom po 01.06.2011 nemá oporu v zákone, pred 01.06.2011 § 41 ods. 2 písm. d) exekučného poriadku znel : vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, pričom § 44 ods. 2 písm. d) exekučného poriadku sa správne aplikoval na rozhodcovské rozsudky aj pred 01.06.2011.

K navrhovateľom tvrdenej existencii prietahov v konaní uviedol, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prietahov, navrhovateľ nepreukázal, že by podal sťažnosť na prietahy, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie ESLP či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Odporca má za to, že nie je preukázaný nesprávny úradný

postup spočívajúci v existencii prieťahov. Samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťahy v konaní.

Pokiaľ žalobca vidí nesprávny úradný postup v zamietnutí žiadosti exekútora o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie, a to po 15 dňovej lehote, žalovaný uvádza, že akýkoľvek postup súdu, ktorý nájde svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí nemôže byť nesprávnym úradným postupom. Zo žalobcom uvedených skutkových okolností je zrejmé, že nemôže ísť o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Vnútroštátny súd má povinnosť ex officio preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Súd konajúci o náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prieťahov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým ústavný súd konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

K vyčíslenej výške materiálnej škody odporca uvádza, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je o. i. nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšku. Podľa názoru odporcu navrhovateľ nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické. Podľa tvrdenia navrhovateľa tento vyčíslil uplatnenú škodu na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, ktoré spočívajú v administratívnych, funkčných, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca, bez ohľadu na dĺžku trvania prieťahov. Navrhovateľ v žalobách neuvádza, či predmetné vecné náklady predstavujú škodu skutočnú alebo ušlý zisk. Navrhovateľ neprodukoval v tomto smere žiadne dôkazy, odporca má za to, že navrhovateľ ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti bezpochyby potrebuje a využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad o úveroch, tento systém využíva nielen počas domnelých prieťahov, ale aj pred týmto obdobím, aj po ňom, a to nielen na správu pohľadávok, ktoré boli v exekúcii, ale aj takých pohľadávok, pri ktorých žiadne neprebíhali, respektíve prebiehali bez námietok, požadovať preto paušálne sumy za všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a účelové. V súvislosti s paušálnou sumou na administratívne spracovanie urgencií exekučnému súdu a publikačné výdaje, je viac ako zrejmé, že si navrhovateľ uplatňuje neprimeranú čiastku. Samotný navrhovateľ uvádza v stanovisku k žiadostiam o doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 02.07.2012, že disponuje jednotnou a nedeliteľnou databázou návrhov v elektronickej forme, návrhy podával elektronicke, že návrhy boli spracované v elektronickej forme súdu, z tohto dôvodu má odporca sa za to, že uplatňovanie nároku majetkovú škodu v sume 125 € za každého dlžníka je nielen nadhodnotené, ale nepreukázané. Skutočnú škodu je preto potrebné preukázať konkrétnymi listinami. Od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody navrhovateľa neodbreňuje množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukázaní, ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva či dôverných informácií, teda skutočnosti, ktorými navrhovateľ exemplárne nesplnenie dôkaznej povinnosti odôvodňuje.

V súvislosti s uplatňovanou nemajetkovou ujmu odporca poukázal na skutočnosť, že navrhovateľova požiadavka nie je ničím podložená a preukázaná. Odporca poukázal na dve skutočnosti, a to že poskytovanie finančného zadostučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu ústavného súdu, a že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Navrhovateľ zjavne opomína, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením, uvedené zo žalobného návrhu nevyplýva, odporca teda nemá za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch.

Poukázal na povahu a predmet konania, v ktorom malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti navrhovateľa a povedomí, ktoré okolo navrhovateľa v spojení s touto podnikateľskou činnosťou je vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom potrebu ochrany práv spotrebiteľov

podmienila najmä činnosť navrhovateľa na trhu spotrebiteľských úverov, práve uplatňovanie pohľadávok z titulu týchto úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré navrhovateľ inicioval. Navrhovateľ a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, bol predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť navrhovateľa podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľa na všetkých úrovniach štátnej moci. Navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkoprájmových osôb. Odporca vyjadril názor, že navrhovateľ nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu navrhovateľa s dobrými mravmi, ako aj konštatovanie porušenia práva.

V otázke príčinnej súvislosti odporca uvádza, že úspešné uplatnenie práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je nevyhnutné okrem existencie nesprávneho úradného postupu/nezákonného rozhodnutia, vzniku škody či nemajetkovej ujmy, preukázať aj príčinnú súvislosť medzi týmito zložkami. Podľa ustálenej súdnej praxe príčinná súvislosť, ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, je priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, nemožno tvrdiť, že navrhovateľovi vznikla škoda postupom okresného súdu.

Súd sa primárne zaoberal námietkami odporcu poukazujúcimi na nedostatok procesných podmienok v konaní, ktoré vidí v zmätočnom žalobnom návrhu a nedostatku právomoci všeobecného súdu rozhodovať vo veci priesťahov súdu v exekučných konaniach.

Podľa § 103 O.s.p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 42 ods. 3 O.s.p. pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a príloh tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis s prílohami, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Podľa § 79 ods. 1, 2 O.s.p. konanie sa začína na návrh. Návrh má okrem všeobecných náležitostí (§ 42 ods. 3) obsahovať pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov, ktorých sa navrhovateľ dovoľáva, a musí byť z neho zjavné, čoho sa navrhovateľ domáha. Ak je účastníkom štát, návrh musí obsahovať označenie štátu a označenie príslušného štátneho orgánu, ktorý bude za štát konať. Navrhovateľ je povinný k návrhu pripojiť listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva, okrem tých, ktoré nemôže pripojiť bez svojej viny.

Náležitosti návrhu na začatie konania, Občiansky súdny poriadok trvá len na tých, ktoré sú celkom nevyhnutné na to, aby bolo jasné, o čom a na akom podklade má súd rozhodovať, právna úprava platná do 31.12.2012 nevyžadovala osobitné náležitosti. Opisom rozhodujúcich skutočností navrhovateľ prezentuje skutkové okolnosti, od ktorých odvodzuje opodstatnenosť svojho návrhu. Povinnosť navrhovateľa uviesť rozhodujúce skutočnosti vyplýva aj z ustanovenia § 120 O.s.p, z ktorého je zrejma povinnosť preukázať tvrdenia účastníkov konania. Vymedzenie rozhodujúcich skutkových okolností priamo závisí od obsahu právnej úpravy obsiahnutej v hmotnoprávných predpisoch, ktoré sú predmetom konania. Rozhodujúce skutočnosti musia byť opísané aspoň takým spôsobom, aby umožňovali posúdenie totožnosti veci. So zreteľom na ust. § 101 Občianskeho súdneho poriadku, splnenie povinnosti opísať rozhodujúce skutočnosti pravdivo nie je procesnými prostriedkami vynutiteľné a môže nájsť svoj odraz iba v rozhodnutí vo veci samej. Posudzovať súlad žaloby s hmotným právom ešte pred tým, ako bude požadovaný nárok vecne prejednaný, súdu neprislúcha. Riziko a procesná zodpovednosť, že takto formulovanej žalobe nebude vyhovené, v plnom rozsahu zaťažuje navrhovateľa.

Súd vyzval navrhovateľa výzvou zo dňa 29.12.2015 na doplnenie návrhu a zároveň mu doručil vyjadrenie odporcu, ku ktorému mal možnosť sa vyjadriť v súdom určenej lehote 10 dní. Navrhovateľ cestou právneho zástupcu výzvu súdu prevzal 04.01.2016, na túto nereagoval a nereagoval ani na odporcom namietané skutočnosti, na podporu svojich skutkových tvrdení a voči procesnej obrane odporcu nepredložil žiadne listinné dôkazy.

V prejednávanej veci súd pripojil spis Okresného súdu Malacky 23Er/2886/2010, nariadil pojednávanie na deň 16.05.2016, na ktorý predvolal právneho zástupcu navrhovateľa a odporcu.

Navrhovateľ ani jeho právny zástupca sa na pojednávanie nedostavili, hoci bol riadne včas cestou splnomocneného právneho zástupcu predvolaný, predvolanie právny zástupca navrhovateľa prevzal 07.03.2016, neúčast' ospravedlnil dňa 13.05.2016 avšak nežiadal o odročenie pojednávania, k ospravedlneniu doručil súdu návrh na prerušenie konania. Odporca svoju neúčast' ospravedlnil dňa 13.05.2016, nežiadal o odročenie pojednávania. Súd dospel po oboznámení sa s návrhom navrhovateľa na prerušenie konania, že tento návrh nebráni prejednaniu veci na nariadenom pojednávaní.

Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Súd vec potom za týchto procesných podmienok prejednal v neprítomnosti účastníkov, pričom prihliadol na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy podľa § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), podľa ktorého, súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní, prihliadol pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Súd primárne posúdil, či sú splnené podmienky pre prerušenie konania tak, ako navrhol navrhovateľ v podaní dňa 13.05.2016, keď navrhovateľ žiadal prerušiť konanie do rozhodnutia o prejudiciálnych otázkach v konaní prebiehajúcim na Okresnom súde Prešov vo veci sp.zn. 7C/6/2010. Návrh na prerušenie konania odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu v tejto veci má zásadný význam pre posúdenie správnosti postupu exekučného súdu pri vydaní poverenia na výkon exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok. Dôvodil, že pred Okresným súdom Prešov prebieha pod sp.zn. 7C/6/2010 konanie o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie, ktorého sa mal podľa žaloby dopustiť Okresný súd Prešov v exekučnom konaní vedenom proti žalobkyni na základe neprijateľnej rozhodcovskej doložky, v ktorom sa vymohlo plnenie na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky, ako aj v rozpore so zákonmi schválenými z dôvodu transpozície smerníc Európskej únie, zameranými na ochranu spotrebiteľa na finančnom trhu. Žalovanými stranami v spore sú v bode 1/ Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR a bode 2/ POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Pribinova č. 25, Bratislava. Navrhovateľ v návrhu na prerušenie konania uvádza, že pred Okresným súdom Prešov je pod č. k. 7C/6/2010 vedené konanie o náhradu škody proti Slovenskej republike, v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR ako odporcovi 1.) a navrhovateľovi ako odporcovi 2.), predmetom ktorého je uplatnený nárok na náhradu škody pre porušenie komunitárneho práva, týkajúceho sa ochrany spotrebiteľa. Škoda mala navrhovateľke p. Tomášovej vzniknúť tým, že v exekučnom konaní sa vymohlo voči nej plnenie na základe neprijateľnej podmienky, a to rozhodcovskej doložky. Okresný súd Prešov uznesením zo dňa 07.10.2013 uvedené konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhol položiť odporca 1.), teda Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR. Predmetom prejudiciálnych otázok je: 1/ či môže vzniknúť zodpovednosť členského štátu za porušenie komunitárneho práva predtým, ako účastník konania využije všetky právne prostriedky prislúchajúce mu podľa právneho poriadku členského štátu v konaní o výkone rozhodnutia; vzhľadom na skutkový stav veci môže v tomto prípade vzniknúť táto zodpovednosť členského štátu pred samotným ukončením konania o výkon rozhodnutia a pred vyčerpaním možnosti navrhovateľky požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia, 2/ v prípade, ak áno, či je dostatočne jasným a závažným porušením komunitárneho práva konanie orgánu, ktoré popisuje v predmetnom konaní vystupujúca navrhovateľka vzhľadom na daný skutkový stav, najmä na jej absolútnu nečinnosť a nevyčerpanie všetkých právnych prostriedkov nápravy, umožnených právom členského štátu, 3/ ak ide v predmetnom prípade o dostatočne závažné porušenie komunitárneho práva, či je navrhovateľkou uplatňovaná suma škodou, za ktorú má zodpovedať členský štát; či možno škodu v tomto poňatí stotožňovať s vymoženou pohľadávkou, ktorá je bezdôvodným obohatením, 4/ či má vydanie bezdôvodného obohatenia ako právny prostriedok nápravy, prednosť pred náhradou škody.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Podľa § 111 ods. 2 O.s.p., ak je konanie prerušené podľa § 109, súd urobí všetky potrebné opatrenia, aby sa odstránili prekážky, ktoré spôsobili prerušenie alebo pre ktoré prerušenie trvá. Len čo odpadne prekážka, pre ktorú sa konanie prerušilo, pokračuje súd v konaní i bez návrhu.

Prekážky postupu konania sú vymedzené v ustanovení § 107 až 111 O.s.p. Prerušenie konania prichádza do úvahy vtedy, ak počas konania nastane prekážka postupu konania, ktorá je v zásade odstrániteľná procesným postupom súdu. V istých prípadoch tak súd musí konanie prerušiť, v iných prípadoch buď konanie preruší, alebo urobí iné vhodné opatrenia, na bezprietahové odstránenie vady konania. Procesná teória odlišuje o obligatórne prerušenie konania (§ 109 ods. 1 O.s.p.) alebo fakultatívne prerušenie konania (§ 109 ods. 2 O.s.p.), v oboch prípadoch upravených v § 109 ide o prerušenie konania rozhodnutím súdu, na rozdiel od prerušenia konania zo zákona alebo na základe konsenzu účastníkov.

K prerušeniu konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, tzv. fakultatívnemu prerušeniu konania, pristupuje súd predovšetkým vtedy, ak prebieha iné konanie, v ktorom má byť riešená otázka, ktorá môže mať význam pre jeho rozhodnutie, a ktorú by si inak mohol vyriešiť sám (§ 135 ods. 2 O.s.p.). Je zároveň právom účastníka navrhnúť prerušenie konania, avšak je na úvahe súdu, aby posúdil, či v konaní, na ktoré sa účastník odvoláva, môže byť vyriešená otázka, ktorá má význam pre rozhodnutie súdu v prebiehajúcom konaní. Ak ide o predbežnú otázku, ktorú si môže súd vyriešiť aj sám, a nie je jeho povinnosťou konanie prerušiť. Rozhodujúcim hľadiskom tu je zásada hospodárnosti konania.

V súdnej veci z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ sa v tomto konaní domáha náhrady majetkovej škody sumu 125 € a titulom nemajetkovej ujmy sumu 1.087,96 €, ktorá, mu v zmysle návrhu mala vzniknúť v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Malacky v exekučnom konaní, vedenom pod č.k. 23Er/2886/2010 v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý má spočívať v tom, že nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenom čase.

Súd preskúmal návrh navrhovateľa na prerušenie konania s poukazom na § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. a dospel k záveru, že návrh nie je dôvodný. Navrhovateľ nepreukázal, že prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v súdnej veci. Takouto otázkou môže byť len rozhodnutie o skutočnosti, ktorá je objektívne spôsobilá mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej, rozhodnutie vo veci samej totiž závisí len od otázok, ktoré je súd oprávnený v konaní riešiť sám. Súdu je známe z jeho rozhodovacej činnosti, že pred Okresným súdom Prešov prebieha konanie sp.zn. 7C 6/2010 o návrhu navrhovateľky Mileny Tomášovej o náhradu škody proti Slovenskej republike, v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR ako odporcovi 1.) a navrhovateľovi ako odporcovi 2.), za účasti vedľajšieho účastníka na strane navrhovateľky Združenie na ochranu spotrebiteľa HOOS, a tiež t.č. prebieha na základe návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Okresný súd Prešov (Slovensko) 14. apríla 2015 - Milena Tomášová/Ministerstvo spravodlivosti SR; Pohotovosť s.r.o. (vec C-168/15) prejudiciálne konanie o prejudiciálnych otázkach, ako sú uvedené v návrhu na prerušenie konania. Uvedené je všeobecne známou skutočnosťou, s ktorou je možné sa oboznámiť na webovom sídle (Súdneho dvora Európskej únie, preto nie je potrebné ohľadom týchto navrhovateľom tvrdených skutočností viesť dokazovanie. (viď. <<http://curia.europa.eu/>>) Dôvodom navrhovateľom žiadaného prerušenia konania v preskúmvanej veci, je podľa jeho názoru zásadná významnosť zodpovedania vyššie uvedených otázok, pre posúdenie postupu súdu prvého stupňa v prejednávanej veci.

Súd po preskúmaní obsahu položených prejudiciálnych otázok dospel k záveru, že vyriešenie otázok porušenia komunitárneho práva v rámci iniciovaného konania C-168/15 pred Súdny dvorom Európskej únie, v dôsledku čoho bolo prerušené konanie vedené pred Okresným súdom Prešov pod č.k. 7C/6/2010, vzhľadom na znenie položených prejudiciálnych otázok, nie je objektívne spôsobilé mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej vo veci 4C/178/2012 pred Okresným súdom Malacky.

Z obsahu znenia otázok vyplýva, že proti navrhovateľke, ktorá sa v predmetnom konaní náhrady škody domáha, bolo v exekučnom konaní vymožené plnenie na podklade neprijateľnej rozhodcovskej doložky a pred Európskym súdnym dvorom má byť zodpovedané, či vzhľadom na absolútnu nečinnosť navrhovateľky a nevyčerpanie všetkých právnych prostriedkov nápravy ide o také závažné porušenie komunitárneho práva, ktoré by bolo spôsobilé prívodiť na jej strane právo na náhradu škody, prípadne bezdôvodné obohatenie a založiť zodpovednosť odporcu 1.) za vznik takejto škody. V konaní sp. zn. 4C/220/2012, ktoré navrhovateľ žiada prerušiť, však tento uplatňuje náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ktorá podľa jeho tvrdenia mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom exekučného súdu spočívajúceho v tom, nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenom čase.

Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam, zodpovedanie vyššie špecifikovaných prejudiciálnych otázok, iniciovaných Okresným súdom Prešov v konaní sp. zn. 7C/6/2010, nie je spôsobilým dôvodom na fakultatívne prerušenie konania v preskúmvanej veci podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., ktorého sa domáha navrhovateľ. Súd zároveň nezistil ani dôvod na obligatórne prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 O.s.p. pre neexistenciu skutočností, spôsobilých mať za následok takýto postup súdu. Súd mal potom za to, že s ohľadom na zistené skutočnosti by prerušenie konania bolo neúčelné a neekonomické, nezistil vo veci prekážku, pre ktorú by mal konanie prerušiť, keď aktuálny právny a skutkový stav umožňuje súdu ďalej v konaní pokračovať a preto súd návrh odporcu na prerušenie konania zamietol ako nedôvodný.

Súd v merite veci po vykonanom dokazovaní ustálil nasledovný skutkový a právny stav :

Súd pripojil spis Okresného súdu Malacky sp. zn. 23Er/2886/2010, nakoľko lustráciou zistil, že na tunajšom súde prebiehalo konanie medzi navrhovateľom ako oprávneným a A., ako povinným vo veci vymoženía uloženej povinnosti zaplatiť 280 € s príslušenstvom zo zmluvy o úvere č. XXXXXXX, č. EX 6336/10 pod sp. zn. 23Er/2886/2010, súd sa oboznámil s jeho obsahom a vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi založenými v tomto spise, keďže ich vykonanie bolo nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci a dôsledné posúdenie uplatneného nároku (§ 120 ods. 1 in fine O.s.p.), pričom z vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový stav:

Zo súdneho spisu Okresného súdu Malacky 23Er/2886/2010 súd zistil, že návrhom na vykonanie exekúcie vedenej exekútorom pod sp.zn. EX6336/10, spísaným do zápisnice súdnym exekútorom O. dňa 24.05.2010, si navrhovateľ ako oprávnený uplatnil nárok na vymoženie povinnosti zaplatiť sumu 280 € s príslušenstvom voči povinnému A., nar. XX.XX.XXXX, ktorá pohľadávka bola navrhovateľovi ako oprávnenému priznaná Rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu č.k. SR 02559/10 zo dňa 22.04.2010, právoplatným dňom 10.05.2010, vykonateľným 13.05.2010, ktorým Stály rozhodcovský súd zaviazal povinného na zaplataenie istiny 280 € spolu s úrokom vo výške 0,25 % denne zo sumy 280 € od 22.11.2009 do zaplataenia a s úrokom 6% ročne zo sumy 280 € od 05.02.2010 až do zaplataenia, náhradou trov rozhodcovského konania. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu dňa 15.07.2010 a súd Uznesením č.k. 23Er/2886/2010-10 dňa 09.06.2011 po preskúmaní exekučného titulu žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia zamietol v časti istiny 196 €, úroku vo výške 82,25 % ročne z zo sumy 196 € od 22.11.2009 do zaplataenia a úroku vo výške 6 % ročne zo sumy 280 € od 05.02.2010 do zaplataenia z dôvodu neprijateľnosti zmluvných podmienok, na základe ktorých bol priznaný, uznesenie nadobudlo právoplatnosť 29.06.2011 a následne Uznesením č.k. 23Er/2886/2010-14 dňa 21.10.2011 zamietol žiadosť súdneho exekútora v plnom rozsahu.

V spise sa nenachádzajú žiadne žiadosti navrhovateľa o poskytnutie informácií o stave konania ani sťažnosti na prieťahy, ani urgencie, ako sú uvádzané navrhovateľom v žalobe.

Exekučné konanie bolo teda začaté 24.05.2010 a žiadosť o udelenie poverenia bola súdu doručená dňa 15.07.2010, teda po uplynutí zákonnej lehoty zo strany exekútora.

Na exekučné konanie sa vzťahuje Exekučný poriadok v znení do 31.05.2010.

Podľa § 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe
- d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení účinnom do 31.12.2012), vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa §3 ods. 1, koná v mene štátu

a) Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak

1. škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak,

2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci,

3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu,

d/ ministerstvo alebo iný ústredný orgán štátnej správy, ak škoda vznikla pri výkone verejnej moci v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do pôsobnosti tohto ministerstva alebo tohto ústredného orgánu štátnej správy a aj keď ide o škodu, ktorá vznikla pri výkone štátnej správy, ktorá bola prenesená na územnú samosprávu podľa osobitného predpisu,

f) Generálna prokuratúra SR, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní,

m) orgán príslušný podľa písmen a) až l), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15, ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení účinnom do 31.12.2012), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné priesťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení účinnom do 31.12.2012), právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení účinnom od 1.1.2013), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné priesťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy SR a postup alebo výsledok postupu vlády SR pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy SR.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2013, pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných priesťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na priesťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na priesťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok priesťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov alebo z právoplatného rozhodnutia

Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Podľa § 9 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2013 právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4.

Podľa § 15 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. ako bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení účinnom od 01.01.2013), ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehotu omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najneskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa § 16 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. účinného do 31.12.2012 každý je povinný bez zbytočného odkladu na požiadanie príslušného orgánu, ktorý koná v mene štátu, písomne oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre predbežné prerokovanie nároku.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. účinného do 31.12.2012 uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. účinného do 31.12.2012 v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné ju uspokojiť inak.

Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. účinného do 31.12.2012 výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje najmä s prihliadnutím na:

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2013 výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak § 26 neustanovuje inak, právne vzťahy vrátane predbežného prerokovania nároku podľa tohto zákona sa spravujú občianskym zákonníkom.

Podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa článku 48 ods. 2 prvá veta Ústavy SR každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa § 36 ods. 2 zák.č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie (24.05.2010), exekučné konanie sa začína dňom, v ktorom bol exekútorovi doručený návrh na vykonanie exekúcie. Exekútor však môže začať vykonávať exekúciu až udelením poverenia súdu na jej vykonanie (§ 44).

Podľa § 44 ods. 1 zák.č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie, exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa § 44 ods. 2 zák.č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom ku dňu podania návrhu na vykonanie exekúcie, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) zák.č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom ku dňu podania návrhu podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade c) notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila, d) vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Navrhovateľ sa domáha nároku na náhradu škody poukazujúc na nesprávny úradný postup súdu, ktorým mu mala byť spôsobená škoda, vzniknutá v čase účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zák. č. 508/2010 Z.z., teda do 31.12.2012, rovnako nárok na náhradu škody u odporcu, ako aj na súde, si uplatnil v čase účinnosti znenia zákona do 31.12.2012, súd preto na prejednávanej veci aplikoval ustanovenie § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. do 31.12.2012, teda ustanovenie platné v čase vzniku nároku, resp. v čase uplatnenia nároku poškodeného súdnou cestou. Ustanovenie, podľa ktorého otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je kompetentný preskúmať Ústavný súd SR, bolo vnesené do právnej úpravy až novelou zákona č. 514/2003 Z.z. účinnou od 01.01.2013, preto súd aplikoval hmotnoprávne ustanovenie platné v čase vzniku škody, nároku, resp. v čase uplatnenia nároku na predbežné prerokovanie nároku príslušným orgánom a na súde. Vzhľadom na uvedené všeobecný súd je oprávnený rozhodovať o nároku navrhovateľa v prípade prieťahov konania, resp. nesprávneho úradného postupu, uplatneného žalobou dňa 27.09.2012 podľa hmotnoprávnych ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom do 31.12.2012.

Navrhovateľ žiadal o veci rozhodnúť medzitýmny rozsudkom podľa § 152 ods. 2 O.s.p. Súd v prejednávanej veci nevyhovel návrhu navrhovateľa, nakoľko mal za to, že vo veci nie je potrebné vydanie zvláštneho rozhodnutia a je možné rozhodnúť o celom predmete sporu čo do základu nároku. ako aj jeho výšky, nakoľko v merite veci dospel súd k záveru, že návrhu navrhovateľa, ktorým sa voči odporcovi domáha zaplatenia sumy 125 € titulom majetkovej škody a sumy 1.087,96 € titulom nemajetkovej ujmy z dôvodu, že nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Malacky bola navrhovateľovi spôsobená škoda tým, že súd nerozhodol o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenom čase, nie je možné vyhovieť.

Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že nebola splnená žiadna podmienka pre priznanie žalobou uplatneného nároku.

Podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. na súde je predchádzajúce prerokovanie nároku na príslušnom orgáne na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku, až v prípade neuspokojenia nároku alebo jeho časti týmto orgánom v lehote šiestich mesiacov od doručenia žiadosti, sa môže poškodený domáhať svojho nároku na náhradu škody súdnou cestou. Právna úprava teda umožňuje poškodenému domáhať sa svojho nároku na náhradu škody, resp. neuspokojenej časti na súde, avšak iba v prípade, ak príslušný orgán neuspokojí nárok poškodeného do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti. Ak poškodený uplatnil nárok na náhradu škody bez predchádzajúceho predbežného prerokovania, nemôže súd ani zamietnuť návrh, ani konanie zastaviť, ale má poškodeného vyzvať na odstránenie nedostatku tejto podmienky so stanovením primeranej lehoty podľa § 43 ods. 1 O.s.p. V prípade podania návrhu na predbežné prerokovanie mal by súd počkať až do skončenia prerokovania pred príslušným ústredným orgánom bez toho, aby konanie prerušil (R 20/1981).

V prejednávanej veci súd nemal za preukázané, že navrhovateľ skutočne podal na príslušný orgán, ktorým je Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, riadnu a úplnú žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Malacky. Z vyjadrenia odporcu súd zistil skutočnosť, že dňa 23.04.2012 mu boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, avšak obdržanie žiadosti týkajúcej sa práve prejednávanej veci pred Okresným súdom Malacky odporca nepotvrdil.

Navrhovateľ v žalobnom návrhu síce označil ako dôkaz Potvrdenie o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, na výzvu súdu doručil na tunajší súd v jednom vyhotovení do konaní vedených na tunajšom súde „Sprievodný list k žiadam o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody“ zo dňa 23.04.2012, doručený odporcovi podľa pečiatky podateľne 23.04.2012, ktorého prílohou však bola len tabuľka so zoznamom exekučných konaní, táto obsahuje údaje: Okresný súd, číslo zmluvy o úvere, meno povinného, priezvisko povinného, dátum narodenia povinného a spisová značka súdneho exekútora. Napriek výzve súdu konkrétnu žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Malacky vo veci sp. zn. 23Er/2886/2010 súdu nepredložil. Navrhovateľ v tomto smere neuniesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal, že konkrétna žiadosť na náhradu škody uplatnenú v konaní č.k. 4C/178/2012 pred Okresným súdom Malacky bola odporcovi doručená a zaevidovaná, sprievodný list s prehľadovou tabuľkou nepreukazuje podanie žiadosti. Možno len vychádzať z predpokladu, že prílohou sprievodného listu boli aj konkrétne žiadosti vo veciach uvedených v tabuľke, a že v množstve žiadostí, ktoré sú uvedené v sprievodnom liste, sa nachádzala aj predmetná žiadosť, relevantný doklad o podaní však nebol súdu predložený, preto súd dospel k záveru, že táto podmienka na súdne konanie nebola splnená.

Vzhľadom na uvedené nemal súd za preukázaný titul ani rozsah nároku, ktorý mal byť údajne predbežne prerokovaný, rovnako ani stanovisko ministerstva k žiadosti poškodeného. Pokiaľ súd vychádza z vyjadrenia odporcu, že prvé žiadosti o prerokovanie odporca prevzal 23.04.2012 a návrhom navrhovateľ uplatnil identické právo na súde 27.09.2012, teda pred uplynutím šesť mesačnej lehoty, počas ktorej zo zákona ministerstvo malo uspokojiť nárok poškodeného na náhradu škody, žaloba aj v prípade preukázania podania žiadosti, bola podaná predčasne. Pre súdne rozhodnutie je však rozhodujúci stav v čase rozhodnutia súdu, teda po uplynutí zákonnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, a zo obsahu spisu je nesporné, že odporca nároku navrhovateľa v rámci predbežného prejednávania nároku na náhradu škody nevyhovel, a to ani čiastočne, preto súd vec prejednal a o uplatnenom nároku navrhovateľa rozhodol týmto rozsudkom.

Na zodpovednostný právny vzťah súd primárne aplikoval zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.07.2004, nakoľko k nesprávnemu úradnému postupu a priesťahom v konaní malo dôjsť po účinnosti uvedeného zákona. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je osobitným druhom zodpovednosti a je zodpovednosťou objektívnou, vzniká za splnenia všetkých zákonných podmienok vzniku tejto zodpovednosti, ktoré musia byť splnené kumulatívne. Pri nesplnení čo i len jednej podmienky zodpovednosť za škodu nevznikne, pri splnení všetkých podmienok súčasne sa zodpovednosť za škodu nemožno zbaviť.

Základnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím je 1/ porušenie právnej povinnosti orgánom verejnej moci, ktoré spočíva v nezákonnom rozhodnutí alebo nesprávnom úradnom postupe, pričom za nesprávny úradný postup sa považuje aj nečinnosť, prietahy (§ 3 ods. 1 písm. a ,b, § 5 ods. 1, § 6, § 9 ods. 1,2 zákona č. 514/2003 Z.z.), 2/ vznik a existencia škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom (§ 3 ods. 1, § 17 ods. 1,2,3,4, § 18 zákona č. 514/2003 Z.z. a všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka) a 3/ príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, ktorá porušením povinnosti vznikla, pričom uvedené podmienky musia byť splnené kumulatívne.

Navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie predpokladov podľa § 9 ods. 1 zákona, teda existenciu nesprávneho úradného postupu súdu, ktorým mu bola spôsobená škoda. V prejednávanej veci navrhovateľ tvrdí, že nesprávny úradný postup v exekučných veciach spočíva v postupe exekučného súdu, a to : a) nevydanie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, resp. bez zbytočných prietahov, b) vykonanie úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, t.j. rozhodnutím o žiadosti o udelenie poverenia vydaním poverenia po uplynutí zákonom stanovenej doby, ktorý sa prejavil v následku vzniku materiálnej škody predstavujúcej náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období od doručenia žiadosti o vydanie poverenia do rozhodnutia o nej, a to nákladov na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca informačného systému v sume 70 €, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému 40 €, na administratívne spracovanie textov urgencií exekučnému súdu, publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, poštovné a telekomunikačné výdavky spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15 €, pričom túto sumu stanovil len na základe paušalizácie nákladov.

V prípade namietaného nevydania rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie súd poukazuje na vyššie citované ustanovenie § 44 ods. 2 zák.č. 233/1995 Z.z. Exekučného poriadku, kde z povinnosti súdu rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonnej lehote 15 dní je vylúčené rozhodovanie o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučné konanie bolo začaté 24.05.2010 a žiadosť o udelenie poverenia bola súdu doručená dňa 15.07.2010, teda po uplynutí zákonnej lehoty zo strany exekútora, súd dospel k záveru, že v uvedenej exekučnej veci však nebol exekučný súd viazaný 15 dňovou lehotou na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora. Z uvedeného dôvodu nie je možné považovať postup súdu spočívajúci v rozhodnutí o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie po lehote 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora za rozporný so zák.č. 233/1995 Z.z. Súd sa stotožňuje s argumentáciou odporcu poukazujúcej na to, že podľa rozhodného znenia exekučného poriadku účinného od 01.06.2010 do 31.05.2011 platila 15 dňová lehota stanovená v § 44 ods. 2 veta druhá (a aj to s výnimkou exekučných titulov spadajúcich pod § 41 ods. 2 písm. c) a d)) výlučne na prípad, že súd vyhovel žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia a tohto poveril vykonaním exekúcie (takúto možnosť upravuje práve § 44 ods. 2 veta druhá). Prípad, nevyhovenia takejto žiadosti rieši až ods. 3 § 44 stanovujúci (všeobecne bez rozlíšenia druhu exekučného titulu a stanovenia nejakej lehoty) povinnosť súdu zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, ak zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom. Preto podľa názoru súdu samotná skutočnosť, že exekučný súd vydal zamietajúce rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia až po uplynutí 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia, bez ďalšieho nepreukazuje nesprávny úradný postup. Uvedené podľa názoru súdu platí analogicky v prípade, keď súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom aj v časti nároku oprávneného.

Z exekučného spisu sp. zn. 23Er/2886/2010 ani nevyplýva navrhovateľom tvrdená nečinnosť súdu v trvaní 590 dní. Ako je uvedené vyššie, žiadosť o udelenie poverenia bola súdu doručená dňa 15.07.2010, súd Uznesením č.k. 23Er/2886/2010-10 dňa 09.06.2011 po preskúmaní exekučného titulu žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia zamietol v časti istiny 196 €, úroku vo výške 82,25 % ročne zto sumy 196 € od 22.11.2009 do zaplataenia a úroku vo výške 6 % ročne zo sumy 280 € od 05.02.2010 do zaplataenia z dôvodu neprijateľnosti zmluvných podmienok, na základe ktorých bol priznaný, uznesenie nadobudlo právoplatnosť 29.06.2011 a následne Uznesením č.k. 23Er/2886/2010-14 dňa 21.10.2011

zamietol žiadosť súdneho exekútora v plnom rozsahu. Nie je teda pravdou tvrdenie navrhovateľa, že súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora 04.01.2012.

Navrhovateľ namietaný postup súdu považuje za zbytočné prietahy v konaní. Rýchlosť a účinnosť súdneho konania je objektívne podmienená viacerými faktormi, ako charakterom, právnou a faktickou zložitou prejednávanej veci, správaním účastníkov konania, tiež činnosťou a súčinnosťou štátnych a iných orgánov zúčastnených na súdnom konaní. Prvoradou povinnosťou sudcu je však organizovať procesný postup v súdnom konaní tak, aby sa čo najskôr odstránil ten stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa navrhovateľ obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Nesprávny úradný postup má značný vplyv pri vzniku škody účastníkovi konania v príčinnej súvislosti s prietahmi v súdnom konaní.

Súd sa po vykonaní dokazovania obsahom pripojeného súdneho spisu č.k. 23Er/2886/2010 nestotožnil s tvrdením navrhovateľa, že súd porušil svoje zákonné povinnosti nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v nečinnosti, resp. prietahoch v konaní, nakoľko nie každý prietah v konaní je možné vyhodnotiť ako prietah zbytočný (čl.48 ods. 2 prvá veta Ústavy SR). Pri posudzovaní, či prietah v konaní bol alebo nebol zbytočný, sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Na priznanie oprávnenosti nároku poškodeného za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom nečinnosťou súdu, musí ísť o taký významný prietah, ktorý možno kvalifikovať ako neefektívny postup súdu a zbytočný prietah. Rozhodujúcimi faktormi pre takéto posúdenie sú nielen obtiažnosť prejednávanej veci a súčinnosť účastníkov, ale v neposlednom rade aj stav konkrétneho súdneho oddelenia, ako počet vecí a preťaženosť sudcu, ktorý nepochybne má vplyv na rýchlosť konania súdu. Navrhovateľ ako poškodený mal postupovať v zmysle zásady vigilanti iura (každý nech si stráži svoje právo), mal možnosť už v exekučnom konaní poukázať na ním tvrdenu nečinnosť súdu formou sťažnosti adresovanej predsedovi súdu, ktorý po prešetrení sťažnosti mohol konštatovať, že sťažnosť je oprávnená a došlo k zbytočnému prietahu v danom exekučnom konaní, ktorý postup navrhovateľa nevyplýva zo pripojeného exekučného spisu. Žiadosť o udelenie poverenia bola súdu doručená dňa 15.07.2010, súd v uvedenej exekučnej veci rozhodoval o žiadosti exekútora o vydanie poverenia uzneseniami dňa 29.06.2011 a 21.10.2011, nezistil ani ďalšie skutkové okolnosti z ktorých by vyplývalo, že tvrdená nečinnosť súdu v období medzi jednotlivými rozhodnutiami je možné posúdiť ako taký významný prietah, ktorý možno kvalifikovať ako neefektívny postup súdu a zbytočný prietah spôsobilý porušiť ústavné práva navrhovateľa a rovnako súd nezistil žiadne okolnosti, z ktorých by mohlo vyplývať, že navrhovateľovi vznikla škoda, že škoda vznikla v príčinnej súvislosti s oneskoreným vydaním rozhodnutia a že by prišlo k tak významnému zásahu do práva navrhovateľa, ktorý by odôvodňoval priznanie odškodnenia z titulu nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ nepreukázal, že pokiaľ mala škoda vzniknúť z dôvodu prietahov v konaní, išlo o taký významný prietah, ktorý možno kvalifikovať ako neefektívny postup súdu a zbytočný prietah.

Súd pri rozhodovaní o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy, v tomto smere súd poukazuje na rozsudok súdneho dvora EU Asturcom C-40/08, týkajúci sa výkonu právoplatného rozhodcovského rozsudku, založeného na nekalej rozhodcovskej doložke, v zmysle ktorého Smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný bez účasti spotrebiteľa, musí hneď, ako sa oboznámi s právnymi a skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel, preskúmať ex offo nekalú povahu rozhodcovskej doložky uvedenej v zmluve uzavretej medzi podnikateľom a spotrebiteľom v rozsahu, v akom podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže takéto posúdenie vykonať v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Ak je to tak, prináleží vnútroštátnemu súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný.

Navrhovateľ teda nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Malacky v exekučnej veci sp. zn. 23Er/2886/2010.

V prípade uplatnenej majetkovej ujmy vo výške 125 € predstavujúcej náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období od doručenia žiadosti o vydanie poverenia do rozhodnutia o nej, a to nákladov na správu pohľadávky prostredníctvom

pracovných výkonov zamestnanca informačného systému v sume 70 €, nákladov na udržiavanie a správu informačného systému 40 €, na administratívne spracovanie textov urgencií exekučnému súdu, publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, poštovné a telekomunikačné výdavky spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15 €, navrhovateľ ničím nepreukázal vznik škody, okrem nepreukázania samotného vzniku tiež nepreukázal príčinnú súvislosť s postupom exekučného súdu, ktorý by bol v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi (kauzálny nexus). Škoda sa chápe ako ujma, ktorá nastala (prejavuje sa) v majetkovej sfére poškodeného, je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t.j. peniazmi a je teda napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým poskytnutím peňazí, ak nedochádza k naturálnej reštitúcii (R 55/1971, s. 151). Skutočnou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predchádzajúceho stavu (R 55/1971, s. 153). To, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk) je ujmom spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedôjde v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt aj keď sa to dalo očakávať s ohľadom na pravidelný beh vecí (R 55/1971, s. 152). Súd neprijal tvrdenie navrhovateľa týkajúce sa vzniku a výšky takejto majetkovej ujmy, samotné tvrdenie navrhovateľa bez relevantného dôkazného preukázania, nie je postačujúce. Súd sa nestotožnil s tvrdením navrhovateľa, že výšku škody uviedol paušalizáciou reálnych vecných výdavkov z dôvodu, že presnú škodu je možné zistiť len s nepomernými ťažkosťami. Ak by sa aj súd stotožnil s navrhovateľom, že výšku nároku je možné určiť len s nepomernými ťažkosťami, mal by postupovať podľa § 136 O.s.p. a určiť výšku nároku navrhovateľa svojou úvahou. Predpokladom pre určenie výšky nárokov úvahou podľa § 136 O.s.p. je však nesporné preukázanie základu nároku, ktoré v súdnej veci absentuje.

Keďže nebol preukázaný vznik nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu a ani vznik škody, nemohla byť rovnako preukázaná ani príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, ktorá porušením povinnosti vznikla. Príčinná súvislosť znamená, že medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou musí byť vzťah príčiny a následku. Existencia príčinnej súvislosti musí byť v každom konkrétnom prípade bezpečne preukázaná, nemožno ju len predpokladať.

Procesnou povinnosťou navrhovateľa v konaní je svoje tvrdenia preukázať. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, a z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté vo veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorí z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 24. júna 2010, sp. zn. 5Obo/52/2010).

Účastník konania má povinnosť označiť dôkazy, povinnosť dôkaz aj zabezpečiť prináleží súdu len vtedy, ak to nie je v silách účastníka konania, dôkazné bremeno si v takom prípade účastník splní tým, že tento dôkaz označí, a je potom úlohou súdu, aby tento označený a stranou nezabezpečený dôkaz zaobstaral a zaistil. V prejednávanej veci nie je možné dospieť k záveru, že nie je v silách navrhovateľa zabezpečiť listinné dôkazy, ktorými on sám disponuje, pretože ich sám vypracoval a doručil protistrane, teda nie je možné dospieť k záveru, že navrhovateľ nedisponuje žiadosťou o predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody, pokiaľ bola skutočne ním podaná (čo nepreukazuje predložený sprievodný list, a odporca podanie riadnej žiadosti nepotvrdil), ani listinnými dôkazmi preukazujúcimi vznik a výšku ním tvrdenej škody. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť súdu predkladať dôkazy za toho - ktorého účastníka, ktorý ich existenciu tvrdí. Je nutné konštatovať, že povinnosť tvrdenia a povinnosť dokazovania (dôkazné bremeno) zaťažuje účastníka, nie je možné prenášať povinnosť predkladať dôkazy preukazujúce tvrdenia účastníka na súd.

Z vyššie uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že navrhovateľ v konaní okrem nepreukázania základu nároku neunesol dôkazné bremeno ani v časti žalobného návrhu ohľadom uplatnenej majetkovej škody vo výške 125 €.

Navrhovateľ si ďalej v konaní uplatňoval nemajetkovú ujmu vyčíslenú v sume 1.087,96 €, pričom vychádzal z doktríny Ústavného súdu SR, v zmysle ktorej pokiaľ ide o zbytočné prietahy v konaní je spravodlivé, ak sa za každý rok vzťahuje satisfakcia 660 €. poškodený uskutočnil výpočet nároku alikvótnym pomerom 55 € za každý mesiac omeškania, v danej veci vychádzal z údajnej nečinnosti viac ako 590 dní.

Zákon č. 514/2003 Z.z. obsahujúci špeciálnu právnu úpravu zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánom štátu definuje pojem škody v ust. § 17 a upravuje rozsah jej náhrady v ust. § 18. V zmysle § 25 ods. 1 zákona, ak osobitný zákon neustanovuje inak, právne vzťahy vrátane predbežného prerokovania nároku podľa tohto zákona sa spravujú zákonom č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník. Spôsob a rozsah náhrady škody v rovnakom znení ako § 17 ods. 1) zákona č. 514/2003 Z.z. upravuje § 442 ods. 1) Občianskeho zákonníka. Okrem náhrady škody, tak ako ju upravuje Občiansky zákonník, neobsahuje zákon č. 514/2003 Z.z. v znení do 31.12.2012, ani žiadny iný právny predpis Slovenskej republiky, žiadny zvláštny spôsob odškodnenia za prípadný nesprávny úradný postup spočívajúci v neodôvodnených prietahoch konania a ani iný platný predpis právneho poriadku SR nezakladá možnosť odškodnenia, ktoré by nezávisle na majetkovom stave poškodeného a bez ohľadu na majetkovú ujmu stanovil určitú satisfakciu, ak bolo preukázané porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Nemajetkovú ujmu navrhovateľ uplatnil ako primeranú náhradu za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie práv navrhovateľa a stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky.

Pojem ujma predstavuje ohrozenie subjektívnych občianskych práv a zároveň je aj jedným z predpokladov občianskoprávnej zodpovednosti. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t.j. materiálnej satisfakcie) je vždy v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu existencia kvalifikovanej závažnej ujmy. Za závažnú ujmu považovať ujmu, ktorú osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná osoba. Nemajetková ujma je adekvátna, keď sa jedná o stratu dôveryhodnosti, spochybnenie serióznosti a poctivosti konania poškodeného subjektu, vrátane podnikateľských aktivít. Na rozdiel od škody, ktorá sa musí preukázať, ujma sa zdôvodňuje čo ale neznamená, že rozhodnutie súdu o priznaní nemajetkovej ujmy môže mať výlučne teoretický základ bez splnenia reálnych predpokladov pre jej priznanie. Pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy je potrebné zohľadňovať závažnosť a intenzitu konania, dosah a motívy konania, úmysel konania a dĺžku protiprávneho konania, pričom všetky kritéria je potrebné vyhodnotiť nielen z hľadiska konania súdu, ale aj z hľadiska navrhovateľa a jeho právneho postavenia ako právnickej osoby.

Navrhovateľ nijako nekonkretizoval a nepreukázal, ako skutočnosť, že exekučný súd vydal poverenie v časti žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku neskôr ako v lehote 15 dní, ohrozila jeho subjektívne práva, nepreukázal, že by daná situácia konkrétnym negatívnym spôsobom ovplyvnila jeho podnikateľskú činnosť, ktorú preukázateľne naďalej vykonával, opísal len subjektívne pocity štatutárov v teoretickej rovine, ktorých objektívna existencia však nebola preukázaná a ani nevyplýva z obsahu samotného návrhu : navrhovateľ neuviedol žiadne konkrétne vnútorné zásahy do spoločnosti, ku ktorým malo údajne prísť v príčinnej súvislosti s postupom súdu, nešpecifikoval konkrétne ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania a nakoľko navrhovateľ vystupuje v konaniach pred tunajším súdom opakovane, súdu ani z vlastnej rozhodovacej činnosti súdu žiadne takéto zmeny nie sú známe. Subjektívny pocit straty legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, straty dôvery v právo a spravodlivé riešenie veci, nemá oporu v existencii žiadnej v konaní objektívne preukázanej skutkovej okolnosti. Rovnako postup súdu nebol spôsobilý vyvolať riziko ohrozujúce konečné vymoženie pohľadávky, takéto riziko vyplýva podľa názoru z charakteru činnosti samotného navrhovateľa a orientáciou jeho podnikania na cieľovú skupinu nesolventných spotrebiteľov. Z rozhodovacej činnosti súdu je známe množstvo úverov, ktoré navrhovateľ ako nebankový subjekt poskytuje aj dohodnuté zmluvné podmienky, často majúce vlastnosti neprijateľných zmluvných podmienok. Finančné profitovanie z týchto úverov v porovnaní s občasným neúspechom

v rámci bežného podnikateľského rizika, nemôže mať zásadný ekonomický dopad na podnikateľskú existenciu navrhovateľa. Súd vyhodnotil argumentáciu navrhovateľa ako ničím nepodloženú, bez potrebnej konkretizácie a zdokladovania údajnej nemajetkovej ujmy.

Navrhovateľ nepreukázal porušenie právnej povinnosti orgánom verejnej moci, vznik škody ako majetkovej ujmy a napokon ani príčinnú súvislosť medzi údajným porušením právnej povinnosti a škodou, ktorá porušením povinnosti vznikla, z vyššie uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal v konaní základ uplatneného nároku.

Nakoľko už uvedené dôvody (vo vzťahu k základu nároku) sú samostatným dôvodom pre zamietnutie návrhu, potom nepovažoval za potrebné pre meritórne rozhodnutie zaoberať sa výškou uplatneného nároku predstavujúceho uplatnenú majetkovú škodu, ani výškou uplatnenej nemajetkovej ujmy z dôvodov uvedených vyššie v odôvodnení a rozhodol o návrhu rozsudkom s ohľadom na skutočnosť, že vo veci ide s poukazom na žalovanú sumu o drobný spor, bez nariadenia pojednávania tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia.

O trovách konania súd rozhodol podľa §142 ods. 1 O.s.p., odporcovi ako úspešnému účastníkovi v konaní patrí právo na náhradu trov konania, odporca si uplatnil náhradu trov konania podaním zo dňa 02.10.2015, avšak trovy konania nevyčísil a súd na jeho strane vznik trov v súdnej veci z obsahu spisu nezistil, preto odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Podľa § 4 ods. 1 písm. k/ zákona č. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, v platnom znení, od poplatku je oslobodené konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Malacky. O odvolaní rozhodne Krajský súd v Bratislave (§ 204 ods. 1 prvá veta O.s.p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.). Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. t.j.

1. sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov
2. ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania
3. účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený
4. v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie
5. sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný
6. účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom
7. rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát
8. súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav

9. sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali

10. bol odvolacím súdom schválený zmier

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.), t.j.

1. sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,

2. má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej

3. odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.,

4. ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa

rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.)